

Homilie door Mgr Jozef De Kesel
Priesterwijding Bert en Ward
15 november 2008, Antwerpen

Eerste lezing (Jes 61. 13a)
Tweede lezing (Ef. 4. 17 en 11-13)
Evangelie (Joh. 15, 9-17)

Vrienden, het is een grote vreugde die ons hier samenbrengt in deze mooie kerk, getuige van een groot verleden en nog gebouwd onder leiding van een jezuitenbroeder. Grote vreugde omdat twee medebroeders tot priester worden gewijd. De Schriftlezingen van deze liturgie kunnen ons helpen begrijpen wat er straks aan u, Bert en Ward, zal geschieden. Jezus zelf is hier in ons midden. Hij zal uw hart raken. Hij is het die u roept en wijdt tot zijn medewerkers en vrienden.

De eerste lezing uit het derde boek Jesaja bevat woorden van troost voor Jeruzalem. Ze zijn opgetekend kort na het einde van de ballingschap. Velen zijn uit Babel teruggekeerd. De heropbouw is een enorme uitdaging. Ze zijn een 'bescheiden en ootmoedig volk'. Maar er is hoop. Er is een profeet van Godswege. Iemand op wie Gods Geest rust. Hij brengt goed nieuws. Gebroken harten zal hij verbinden. Wie gewond zijn in hun lichaam of gekwetst in hun ziel, zal hij helen en genezen. Het wordt een jaar van genade en gerechtigheid.

Die woorden van Jesaja zijn ook Jezus heel dierbaar geweest. In die woorden heeft Hij zichzelf herkend. Met die woorden is Hij in de synagoge van Nazareth zijn zending begonnen. Het is met die woorden dat Hij u, Ward en Bert, vandaag zendt en wijdt. Niet om te heersen maar om te dienen. Niet om te oordelen maar om te helen. Niet met harde hand maar "*in alle deemoed en zachtheid, in lankmoedigheid, liefdevol elkaar verdragend*". Dat is het allereerste: mensen nabij zijn, hen opbeuren en troosten. Hen bij de hand nemen en doen

opstaan. Zoals Jezus het altijd heeft gedaan. Daartoe ontvang je de heilige Geest. Daartoe word je gezalft.

De tweede lezing drukt ons nog iets anders op het hart. Paulus spreekt er van apostelen en profeten, van evangelisten, van herders en leraars. Mensen nabij zijn, blijft natuurlijk belangrijk. Het leven kan hard zijn en velen zijn gekwetst. Maar nabij zijn is niet het enige. Je hebt ook iets te bieden. Geen rijkdom of geld. Wel iets heel kostbaar: het evangelie. Daarom word je apostel en evangelist en herder. Niet in eigen naam. Het is Jezus die u roept. Het is zijn evangelie.

We leven in een erg seculiere wereld. Met enorm veel mogelijkheden en quasi onbeperkte vrijheid. Maar waarom en waartoe? Wie leert mij de juiste keuzes maken? Wie leert me waar het op aankomt? Niet dat er pasklare antwoorden zijn. Zelfs niet dat je ooit de waarheid in pacht zult hebben. Je kunt alleen naar de ander toegaan in grote eerbied en respect. Maar je gaat wel naar hen toe met het schoonste wat je te bieden hebt: wat het voor een mens kan betekenen God te ontmoeten in zijn leven; wat er kan gebeuren als Jezus ons pad kruist. *“Eén Heer, één geloof, één doop. Eén God en Vader van allen, die is boven allen en met allen en in allen”*. Hen naar God brengen; hen in contact brengen met Jezus. Daartoe word je gezonden. En zo zul je de kerk opbouwen, dat levend Lichaam van Christus, en mensen samen brengen in de eenheid van het geloof.

Mensen nabij zijn en hun het evangelie brengen. Dat is jullie opdracht zijn. Maar dat is maar mogelijk als je met Jezus verbonden blijft. Als Jezus leerlingen roept, dan is het natuurlijk omdat Hij medewerkers zoekt. Maar het is niet de enige reden. Hij zoekt nog veel meer vrienden. De leerlingen worden uitgezonden, maar ze keren telkens naar Hem terug. Ze verlaten Hem niet, maar blijven bij Hem, in zijn compagnie. Ze hebben hun lot aan het zijne verbonden.

“Zoals de Vader mij heeft liefgehad, zo heb ik u liefgehad.” Als Hij u roept, dan is het omdat Hij u zo liefheeft. Het enige wat Hij vraagt is: *“Blijf in mijn liefde”*. Zoals Hij ooit aan Petrus, na alles wat gebeurd was, alleen nog dit ene vroeg: *“Simon, heb je Mij lief?”*. Na alles wat ik jullie al gezegd heb, is dat het allerbelangrijkste: de vriendschap met Jezus. Los van Hem kun je niets. Die vriendschap heb je Hem al toegezegd, toen je de geloften hebt uitgesproken. Van die vriendschap en van Gods grote liefde voor zijn mensen, zul je nu ook als priester getuigen. En besef het wel: je kunt maar geven wat je hebt ontvangen en ook maar geven waarvan je zelf leeft. Dat zeg ik u *“opdat de vreugde van Christus in u moge zijn en uw vreugde volkomen moge worden.”*

+ Jozef De Kesel